

SZEKELY CAROL

Profesor

Consecvența și perseverența în viața de creștin

„După ce au propovăduit Evanghelia în cetatea aceasta, și au făcut mulți ucenici, s-au întors în Listra, la Iconia și la Antiohia, întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruie în credință, și spunea că în împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri.” (Faptele Apostolilor 14. 21, 22)

„Cărarea pe care mergi să fie netedă, și toate căile tale să fie hotărâte: nu te abate nici la dreapta nici la stânga, și ferește-te de rău”. (Proverbe 4. 26-27)

Consecvența este starea spirituală a celui ce „gândește și acționează conform unor principii de la care nu se abate” (Mic dicționar al limbii române, p. 154), iar perseverența este starea celui ce rămâne stabil în convingerile și atitudinile sale în ciuda greutăților și adversităților pe care le îndură. Atât consecventul cât și perseverentul rămân egali cu sine însuși, fiind mânați de principii stabile, de convingeri și atitudini ce rămân aceleași. Consecventul își formează un mod de viață pe care nu-l părăsește, în pofida schimbărilor care se înregistrează în moravuri. Dacă-i place să fie drept, cinstit și milos, el rămâne așa chiar dacă lumea se întoarce cu susul în jos. În acest caz, consecvența presupune niște obiceiuri ce asigură satisfacții și o conștiință curată.

Perseverența este o consecvență îndreptată spre atingerea unor scopuri. Perseverentul rămâne consecvent pentru a repurta o biruință. De exemplu, el își formează un program zilnic și stăruie în acest program pentru a se forma profesional. El nu renunță la scopul urmărit, căruia îi consacră timp și energie. El este un luptător ce perseverează în ciuda dificultăților și adversităților întâlnite pe cale.

Mai mult decât oricine, un ucenic al Domnului Isus trebuie să se dovedească consecvent în felul lui de trai și perseverent în obținerea cununii vieții veșnice.

Consecvența noastră se vede din constanța cu care aplicăm în viața de toate zilele învățăturile Evangheliei Păcii. Versetul citat din Proverbele lui Solomon ne atrage atenția să nu ne abatem nici la stânga nici la dreapta de la cărarea trasată de Scripturi. Dacă nu mă abat de la voia lui Dumnezeu și fac zilnic ceea ce-I place Lui, dau dovadă de consecvență. Dacă într-o zi atitudinile mele se conformează Scripturilor, iar în cealaltă zi nu, consecvența mea șchioapătă. Dacă o perioadă oarecare uit să aplic doctrinele evanghelice în viața mea, mi-am pierdut deja consecvența biblică.

Din primul verset de bază aflăm că apostolul Pavel a îndemnat pe proaspeții ucenici să stăruie în credință, adică să persevereze. Ori credința ne-a fost dată, printre altele, ca să ne facă ascultători față de Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 15.18; 1Petru 1.1,2). Prin ascultări repetate de anumite prescripții, ne formăm niște obișnuințe ce ne zidesc spiritual și ne fac să profesăm în cunoașterea lui Dumnezeu. Ucenicul hristic se formează pe măsură ce își creează niște automatisme de ascultare față de Hristos (Matei 28. 18-20).

Ni se pare instructiv să exemplificăm principalele obișnuințe de ascultare ce se cer formate: lectura zilnică a învățăturilor apostolice, părtășia frățească, cina Domnului,

rugăciunea (Fapte 2. 42), frecventarea adunării, iubirea vrăjmașilor, iertarea greșitorilor, îndepărtarea de obiceiurile lumesti, gândirea la cele de sus, împotrivirea față de învățăturile false, disprețul față de bogățiile trecătoare, acceptarea probelor și a prigonirilor de tot felul, primirea cu mulțumire a suferințelor și a necazurilor, credincioșia față de Hristos și împotrivirea față de Satan (Evrei 10. 25, Matei 5. 44; 6. 15, Ioan 2. 15-17, Coloseni 3. 1-3, 2Ioan 9-11, 1Timotei 6. 8-10, Iacov 1. 2-4, Efeseni 5.20, Romani 8. 18, 1Corinteni 4. 1-2, Iacov 4.7).

Atitudinile înșirate mai sus pledează în favoarea calității noastre de ucenici ai Domnului. Ele se formează cu ajutorul fraților în vârstă care, cu blândețe și dragoste, cu învățătură și muștrare frățească, îndrumă pe cei tineri pe calea cea bună. Tinerii care nu primesc îndemnul și sfatul bătrânilor n-au cum să calce bine pe calea vieții.

Factorii care contribuie la formarea automatismelor de conduită creștină sunt: Evanghelia, Duhul Sfânt, bătrânii adunării și predicile plăcute Domnului.

Mai există și un factor interior: duhul regenerat prin credința în jertfa și în învierea Domnului Isus. Dacă acest duh nu este hrănit din Cuvânt și nu este exersat prin comuniunea cu frații, cu timpul slăbește și se stinge.

„Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții”.

(Apocalipsa 2.10)